

DE VROUW EN DE STUDIE

„In de vrouwenbeweging neemt ook de academische vrouwenstudie een plaats in, eigenlijk maar als klein onderdeel. Maar omdat de problemen daarbij zoo scherp omlijnd zijn en daardoor zooveel duidelijker in het oog vallen, wordt daaraan zoo veel gedemonstreerd, dat het soms lijkt of de vrouwenbeweging alleen bestaat ten opzichte van de vrouw en de studie,” schrijft Mej. M. W. Barger op blz. 2 van haar brochure, onder bovenstaanden titel.

Inderdaad scheen het, toen de vrouwenbeweging pas op kwam, wel vaak zoo als streed men vóór alles om deze vrijheid: de vrouw, evengoed als den man, toegang tot de Universiteit te verleen. Als gevolg daarvan werden de scherpste bestrijdingen ook juist tegen deze vrouwenstudie gericht. „Het meisje kan dit niet, heeft hier geen aanleg voor; dit en dat onderdeel past niet voor de vrouwelijke aanleg” enz. Meestal had men hierin gelijk, en ik acht het dan ook een zeer verblijdend verschijnsel dat, zooals Mej. Barger meent te mogen constateeren, niet meer *alle* vrouwelijke leerlingen van Lycea en Gymnasia, ja zelfs niet alle *goede* leerlingen er bij zichzelf zeker van zijn, dat ze zich straks ook als studente zullen laten inschrijven. M.i. moeten de ouders nog een stapje verder gaan en, vóór

ze hun meisjes naar Lyceum of Gymnasium sturen, overwegen of dit voor haar werkelijk de weg is.

Maar dan is het nu ook geschikter tijd dan vroeger om eens kalm over de kwestie: de vrouw en de studie te praten, al zegt de schrijfster ook dat ze liever dit onderwerp nog wat zou laten rusten en de tijd laten rijpen.

En dan lijkt het me toe, dat de redactie van de brochurereeks „Christendom en Vrouwenbeweging” wel zeer gelukkig in haar keuze was, toen ze Mej. Barger verzocht dit onderwerp te behandelen. Want men gevoelt: hier is iemand aan 't woord, die over de voor- en nadeelen uit ervaring spreekt, en die tevens de gave bezit om anderen te leiden.

Aan lezeressen die nu nog op Lyceum, Gymnasium of H. B. S. zijn, en die later denken door te studeeren of ook: die nog geen besluit genomen hebben, raden we dan ook zeer aan deze brochure te koopen en te lezen. Ze zullen bij nauwkeurige kennisname van wat Mej. Barger schrijft een antwoord vinden op de vraag: is de studie voor mij geschikt en ben ik geschikt voor de studie, dan wel: zou ik op vakschool of school voor maatschappelijk werk meer voldoening vinden en beter aan mijn aanleg kunnen beantwoorden. J. M. W.—W.

„EN BEWAAR ONZEN VADER”

Hoe het Leed verbreedert! En de zorg, de angst méér nog dan het leed.

Deze twee! Wie weet hoe kort geleden ze nog geregeld samen kibbelden, elkaar plaagden. De zooveel oudere zuster, die graag over het broertje den baas speelt, het „parmantige” broertje dat brutaal wordt tegen zus, en haar plaagt.... Is 't niet overal wel eens zoo?

Maar daar kwam de oorlog in het land.

Vader had zich aan te melden, en moest mee naar het slagveld.

En toen kwam de zorg, de angst voor den dierbare in het huis.

Toen kwam er de ernst in de harten.

Weg waren alle kleine verschillietjes, alle griefjes en kwellingen, er was alléén dit eene: Vader in den strijd. Vader in het *gevaar!* Het was of op het oogenblik zelf, dat hij vertrokken was, bij de kinderen wegviel alles wat verdeelde, en blééf alleen wat bünd. Samen gingen ze op naar Gods Huis, en in één toon rees hun gebed omhoog. „Heer, bewaar onzen vader.”

We kijken naar de plaat en zeggen: ja dat kan wel echt gebeurd zijn zoo. Dat is een kerk in Duitschland, en daar was oorlog, en het zijn Duitse kinderen. Het kan wel, dat hun vader in den krijg was.

En dan vinden we Duitschland zoo ver weg, en eigenlijk ons maar vreemd — en die oorlog al weer zoo lang geleden, en óók al zoo ver van ons vandaan, en dan — — dan slaan we ons blad weer verder om, of — we gaan aan ons werk.

En dan hebben we *niets* gezien.

Niets van de schoonheid, niets van de prediking, die ligt in déze afbeelding. — Ja een prediking!

„Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijnen Naam....” zóó is het hier, zóó als *Hij* het wilde.

En onwillekeurig, als we dit bedenken, herinneren we ons ook, hoévèlen er zullen zijn geweest in dien tijd en in dat land, die onder gelijke omstandigheden evenzóó zullen hebben gebeden, gesméékt — en — hoè vele vaders toch — *tóch*.... láter zijn gemist. — — —

Dan rijzen de vragen, het „waarom?”

Maar dan zien we hóóger.

Boven de gebogen knieën en biddende harten, daar zien we *Zijn* Gebed.

Daar worden wij weer herinnerd aan het voorbeeld dat *Hij* ons gaf, en dat wij in ónze droefheid, ónze bede zoo vaak vergeten: het berustende slot: „doch *niet mijn* wil, *Uw* wil geschiede!”

Dát is de prediking van deze plaat.

CONSTANCE.